

## Stretnutie VI. Sprevádzať na ceste oslobodenia

### VIDIEŤ

- prečo sa ľudia dnes cítia osamotení, aj napriek tomu, že sú veľmi rozvinuté terajšie prostriedky komunikácie?
- Kde ľudia hľadajú uspokojenie potreby mať za priateľa druhého človeka?
- Čo nám prekáža v počúvaní druhého človeka?
- Prečo nemáme na to čas a časom aj ochotu?

### POSÚDIŤ

#### EG 197

V **Božom srdci je privilegované miesto pre chudobných**, pretože on sám „sa stal chudobným“ (porov. 2 Kor 8, 9). Celá púť našej spásy je poznačená prítomnosťou chudobných. Táto spása k nám prišla prostredníctvom jedného „áno“ chudobnej dievčiny v malom stratenom mestečku na periférii veľkej ríše. Spasiteľ sa narodil v jasličkách medzi zvieratami, ako sa to stávalo deťom tých najchudobnejších; do chrámu ho prišli predstaviť s dvoma holúbkami, čo bola obeta tých, ktorí si nemohli dovoliť kúpiť baránka (porov. Lk 2, 24; Lv 5, 7); vyrástol v dome jednoduchých robotníkov a pracoval vlastnými rukami, aby si zarobil na chlieb. Keď začal ohlasovať Božie kráľovstvo, nasledovali ho celé zástupy vydedencov, a tak sa ukázalo, čo on sám povedal: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným“ (Lk 4, 18). Tých, ktorých trápili bolesti, zbiedených chudobou, Boh uistil, že ich nosí hlboko vo svojom srdci: „Blahoslavení chudobní, lebo vaše je Božie kráľovstvo“ (Lk 6, 20); priamo sa s nimi stotožnil: „Bol som hladný a dali ste mi jesť“, pričom učil, že preukázanie milosrdenstva chudobným je kľúčom do neba (porov. Mt 25, 35 n.).

#### EG198.

**Pre Cirkev pamätanie na chudobných je viac teologickou než kultúrnou, spoločenskou, politickou alebo filozofickou kategóriou.** Boh im udeľuje „svoje prvé milosrdenstvo“. Toto Božie uprednostnenie má svoje dôsledky pre život všetkých kresťanov, ktorí sú povolaní „zmýšľať tak ako Kristus Ježiš“ (Flp 2, 5). Ním inšpirovaná Cirkev si vybrala chudobných, aby im prejavila zvláštnu formu „prvenstva v preukazovaní kresťanskej lásky, ako o tom svedčí celá cirkevná tradícia“. Táto voľba – ako učí Benedikt XVI. – „je zahrnutá v kristologickej viere v Boha, ktorý sa pre nás stal chudobným, aby nás svojou chudobou obohatil“. **Preto túžim po chudobnej Cirkvi pre chudobných. Oni nás môžu veľa naučiť.** Okrem účasti na **zmysle pre vieru skrze svoje vlastné trápenia poznajú trpiaceho Krista.** Je nevyhnutné, **aby sme sa ním všetci nechali evanjelizovať.** Nová evanjelizácia je pozvaním spoznať spásonosnú silu pôsobiacu v ich životoch a umiestniť ich do centra putovania Cirkvi. Sme povolaní, aby sme v nich objavili Krista; aby sme im prepožičali svoj hlas na pomoc v ich problémoch, ale sme povolaní aj na to, aby sme boli ich priateľmi; aby sme ich počúvali, chápali a prijímali tajomnú múdrosť, ktorú nám Boh chce dať ich prostredníctvom.

#### EG 199.

Naša úloha spočíva nielen v činnostiach alebo programoch pomoci a podpory; to, čo Duch Svätý uvádza do pohybu, nie je prehnaný aktivizmus, ale predovšetkým **pozornosť venovaná druhému tak, akoby sme ho „pokladali za seba samého“**. Táto pozornosť lásky je začiatkom skutočnej starostlivosti o jeho osobu a inšpiruje ma, aby som účinne hľadal jeho dobro. To znamená oceniť chudobného v jeho vlastnej добрote, s jeho štýlom bytia, s jeho kultúrou, s jeho spôsobom života viery. Autentická láska je vždy kontemplatívna; umožňuje nám slúžiť druhému nie z nevyhnutnosti alebo z márnivosti, ale preto, lebo je to krásne – presahujúce všetku vonkajškovosť. „Z lásky, pre ktorú má človek rád druhú osobu, vyplýva, že jej niečo nezištne daruje.“ Chudobný, keď je milovaný, „je pokladaný za veľmi hodnotného“, a toto odlišuje autentické pamätanie na chudobných od každej ideológie; od každého pokusu použiť chudobných ako prostriedok na dosiahnutie osobných alebo politických záujmov. Len vychádzajúc z tejto skutočnej a srdečnej blízkosti, môžeme ich vhodným spôsobom sprevádzať na ich ceste oslobodenia. Len to umožní, aby „sa chudobní cítili v každom kresťanskom spoločenstve ‚ako doma‘. Nebol by tento štýl najkrajším a najúčinnjším predstavením blahozvesti Božieho kráľovstva?“. Bez prednostného pamätania na najchudobnejších „hrozilo by ohlasovaniu evanjelia, ktoré je tiež prvým skutkom lásky, nebezpečenstvo, že sa mu nebude rozumieť alebo že zapadne do toho mora slov, ktorým nás dnešná spoločnosť komunikácie každodenne zaplavuje“.

EG 201.

Nikto by nemal hovoriť, že nemôže byť nablízku chudobným preto, že jeho štýl života si vyžaduje venovať viac pozornosti iným veciam. Toto je častá výhovorka v akademickej, podnikateľskej a profesionálnej oblasti, ba dokonca aj v cirkevnej sfére. Aj keď vo všeobecnosti možno povedať, že povolaním a vlastnou misiou laických veriacich je premieňať rozličné pozemské skutočnosti tak, aby sa každá ľudská činnosť nechala premeniť prostredníctvom evanjelia, **nik by sa nemal cítiť vyňatý spod povinnosti starať sa o chudobných a venovať pozornosť sociálnej spravodlivosti**: „Duchovné obrátenie, intenzita lásky k Bohu a k blížnemu, zápal pre spravodlivosť a mier, evanjeliová pozornosť voči chudobným i k samotnej chudobe sú povinnosťami pre všetkých.“ Bojím sa, že tieto slová zostanú len predmetmi niekoľkých komentárov bez skutočného použitia v praxi. Aj napriek tomu však dúfam v **otvorenosť všetkých kresťanov** a prosím vás, aby ste spoločne hľadali kreatívne spôsoby prijatia tejto obnovennej ponuky.

- ako môžeme viac počúvať druhých?
- v ktorých situáciách máme sprevádzať núdznych?
- V ktorých situáciách máme ísť preč, aby sme sa nedali stiahnuť zlým?

KONAŤ

- rozhovor s núdzným. Nájst' konkrétne chudobné osoby v mieste bydliska. Debata s nimi. Bez veľkej materiálnej podpory. Podpora skôr symbolická. Napr. zhotoviť vlastnoručne koláč, chlebíček alebo ...na záver navrhnúť spolumodlitebníka.
- Nájdi si čas pre núdzneho.
- Podľa možnosti obetuj viac času a pozornosti na počúvanie druhého než na hovorenie o sebe, či dávanie rád.